Rok III. Niedziela 15 czerwca 1930. Należytość pocztową opłacono ryczałtem. Nr. 24

LWOWSKIE WIADOMOŚCI PARAFJALNE

TYGODNIK POŚWIĘCONY ŻYCIU RELIGIJNEMU M. LWOWA

Adres Redakcji i Administracji: Lwów, ul. Ormiańska 13. Nr. tel. 24.61. — Godziny urzędowe administracji codziennie od 8—16 z wyjątkiem niedziel i świąt. — Godziny urzędowe redakcji codziennie od 16—18 z wyjątkiem niedziel i świąt.

Prenumerata roczna z dostawą do domu wynosi **8 zł.**, kwartalna **2 zł.**, bez dostawy do domu rocznie **5 zł.**, kwartalnie **1·30 zł.** Cena numeru pojedynczego **10 gr.** — Konto czekowe Nr. 151.169 (Bibljoteka Religijna). Prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy parafjalne o. łać. we Lwowie, gdzie też można numery odbierać.

Dziś ostatni dzień spowiedzi wielkanocnej!...

ODNAWIANIE OBIETNIC.

W uroczystość Trójcy Przenajśw. odnawia się w naszej diecezji obietnice, uczynione na chrzcie św. Praktykę tę wprowadził w naszej diecezji X. Arcyb. Bilczewski. I co roku przypominają sobie ludzie w dniu dzisiejszym zobowiązania zaciągnięte i kontrolują się, czy stosują się do nich. I tak z roku na rok umacnia się w nich coraz bardziej wola, by w wierze wytrwać i żyć po chrześcijańsku, doskonaląc siebie coraz bardziej.

Po chrzcie wręczył nam kapłan zapaloną świecę i wezwał, byśmy zawsze byli światłością, Jesteśmy nią, gdy wierzymy mocno, żywo, stale. Jesteśmy nią, gdy życie nasze jest wzorem dla drugich.

Przyrzekliśmy, że będziemy światłością, ale przez usta rodziców chrzestnych, Chowając się w wierze chrześcijańskiej, przyjmując sakramenta św., wchodziliśmy w swe prawa chrześcijańskie, spełnialiśmy przyrzeczenia na chrzcie uczynione przez bojaźń bożą i miłość Boga.

Może później przyszły wahania, może cofnięcie się, ale wspomnienie młodości a zwłaszcza dzieciństwa przepe.niły nas tęsknotą za szczęściem, jakiego zaznawaliśmy jako dzieci boże i wracaliśmy do przyrzeczeń choć może jako marnotrawni synowie.

Dzisiaj odnówmy w sobie obietnicę wytrwania w wierze! Uświadommy sobie, że to największe nasze dobro! Że to dobro jest tak wielkiem, iż ludzie za nie dawali życie nawet wśród największych męczarń, że tracąc wiarę, albo zmieniając ją, narażamy się na potępienie wieczne.

Niema powodu, niema tłumaczenia na zmianę wiary. Nie można mówić: ja tylko formalnie w duszy zostaję katolikiem, ja tylko tak z konieczności. Stajesz się apostatą, przekładasz wiarę dla jakiejś korzyści, przestajesz być katolikiem, bo nie możesz przystępować do sakramentów św. i w razie śmierci nie pochowa cię katolicki ksiądz.

Dzisiaj odnówmy w sobie obietnicę życia po chrześcijańsku. A nie czynimy przez to nic wielkiego, bo przyrzekamy tylko żyć według zasad najwznioslejszych, najpiękniejszych. zapewniających człowiekowi najwięcej szczęścia, ułatwiających i jednostce i społeczeństwu największy rozwój. Składając takie przyrzeczenie, zapewniamy rodzinom swym szczęście i pokój.

Dzisiaj nie tylko odnówmy obietnice na chrzcie uczynione, ale pamiętajmy o nich. Bądźmy słowni! Doskonalmy się! Pracujmy! Pracujmy wszechstronnie!

Uroczystości pogrzebowe
Ks. Biskupa M. Ryxa.

Już od 4-go czerwca w stronę Sandomierza dążyli licznie wierni z całej diecezji pieszo, furmankami i autobusami, by przybyć i oddać ostatnią posługę prochom Biskupa diecezjalnego. Bardzo licznie zjechali się księża ze wszystkich zakątków diecezji sandomierskiej: zjawili się również

i księża, odłączeni w r. 1925 od diecezji sandomierskiej na mocy rozporządzenia Stolicy Apostelskiej, normujący nowy podział diecezyj w państwie polskiem.

Z pośród polskich dostojników kościelnych przybyli na pogrzeb: JEm. Ks. Kardynał A. Kakowski, Ich Eksc. Księża Biskupi: A. Nowak z Przemyśla, M. Fulman z Lublina, Radoński z Włocławka, Komar z Tarnowa, S. Okoniewski z Pelplina. A. Szlagowski z Warszawy, Nowowiejski z Płocka, przedstawiciele prawie wszystkich kapituł z całej Polski, przedstawiciel P. Prezydenta Rzeczypospolitej, viceminister Pieracki, wojewoda kielecki Paciorkowski, prezydent m. st. Warszawy, inż. Słomiński przedstawiciele wojskowości oraz cały szereg wybitnych osobistości z pośród ziemiaństwa, rzemiosła, katolickich organizacyj robotniczych, stowarzyszeń młodzieży polskiej itp.

Nabożeństwo żałobne odprawił JE. Ks. Biskup Nowowiejski: pienia religijne wykonał pod bat. ks. dr. Błasikiewicza chór alumnów seminarjum duchownego. Egzekwje nad trumną odśpiewali JEm. Ks. Kardynał Kakowski i Księża Biskupi Kubicki, sufragan sandomierski, A. Nowak, S. Okoniewski i Nowowiejski. Przemówienie w tonie bardzo podniosłym, podkreślające zasadnicze cechy dostojnego Zmarłego, wygłosił JE. Ks. Biskup Okoniewski.

Całą katedrę szczelnie wypełnił lud wierny i organizacje, przybyłe ze sztandarami. Obok trumny na katafalku leżał cały stos wieńców, wśród których wieńce od Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, p. wojewody kieleckiego, Zw. Ziemianek, Zw. Chrześcijańskich Rzemieślników, stow. Robotników Chrześcijan, Stowarz. Młodzieży Polskiej i wiele, wiele innych.

Miasto całe przybrane było flagami narodowemi, przepasanemi czarną krepą, stosownie do wezwania magistratu m. Sandomierza. Ulica do katedry, którędy przywiezione zostały zwłoki Dostojnego Zmarłego, wysadzona była zielonemi drzewami i wysypana zielenią. Uroczystość miała charakter rzewnego pożegnania Pasterza diecezji, kochanego przez wszystkich, a w nastroju smutku i żałoby przeciągnęła się do godziny pierwszej po południu.

Ojciec św. o budowie małych, skromnych kościołów.

W sprawie budowy nowych kościołów w Niemczech w ostatnich czasach ścierają się z sobą dwa poglądy. Jeden z nich wypowiada się na koniecznością wznoszenia świątyń mniejszych, skromniejszych, ale zato w większej liczbie i wychodzi z założenia, że wobec ogólnego zubożenia ludności i bezrobocia, ta metoda jest bardziej pożądana, zwłaszcza w diasporze, gdzie katolicy żyją w rozprószeniu i na budowę wielkich, wspaniałych kościołów zdobyć się nie mogą. Drugi skłania się ku wzorom przeszłości i gotów jest poświęcić ilość dla jakości. Ponieważ sprawa stała się burdzo aktualna, władze wielkiej katolickiej organizacji niemieckiej pod nazwą „Bonifatiusverein“ zwróciły się do Ojca św. z prośbą o rozstrzygnięcie, przedkładając projekty nowych budowli kościelnych, które w większości będą pozbawione nawet wieży.

Papież odpowiedział, że wyrzeczenie się wieży w trudnych warunkach budowy jest całkiem zrozumiałe. „Kościoły — mówił Namiestnik Chrystusowy — winny być godne, ale proste i celowe. Dla nas, ludzi, jest wogóle niemożliwe budować kościoły tak, jakby tego wymagała właściwa cześć wobec Boga. Ale duszpasterstwo wymaga wielu domów Bożych. Dlatego lepiej jest wybudować dwa albo trzy mniejsze i prostsze kościoły, niż czynić zbyt wielkie wydatki na jedną wielką i wspaniałą świątynię“.

Geneza nawrócenia się Papini'ego.

Nawrócenie się słynnego pisarza włoskiego Papini'ego, który przedtem gwałtownie atakował Kościół katolicki, ma ścisły związek z przygotowaniem jego dziecka do pierwszej Komunji św. Dzieci Papini'ego były od malenkości wychowywane religijnie przez matkę, a gdy podrosły, zostały powierzone zakonnicom katolickim, które miały je przygotować do pierwszej Komunji św. Ale żona chciała również pozyskać męża dla Chrystusa. Pewnego dnia poprosiła go, by pomógł dzieciom w nauce katechizmu. Papini z początku odmówił, ale potem, ulegając prośbom, zaczął odrabiać z dziećmi lekcje katechizmu i coraz bardziej interesował się jego treścią, rozpoczął poważne studja filozoficzno-religijne, aż wreszcie skłonił dumną głowę przed głębią i bogactwem nauk, które zebrane są w tej małej i skromnej książeczce, jakim jest katechizm i które promieniują tak wielką światłością.

Pisarz nawrócił się i razem ze swą córeczką przyjął pierwszą Komunję św.

Konkordaty podpisane za pontyfikatu Piusa XI.

Za pontyfikatu Piusa XI zawartych i podpisanych zostało 12 poniższych konkordatów i układów:

1. Konkordat z Serbją, który podpisany był dn. 24 czerwca 1914 r. za czasów Piusa X, ale wszedł w życie dopiero w listopadzie 1924 r. za rządów Piusa XI. W przygotowaniu jest inny konkordat dla całej dzisiejszej Jugosławji.

2. Konkordat z Łotwą, podpisany dnia 30 maja 1922 roku.

3. Konkordat z Bawarją, podpisany dn. 29 marca 1924 r. i ratyfikowany przez parlament w grudniu tegoż roku.

4. Konkordat z Polską, podpisany 10 lutego 1925 r., ratyfikowany ostatecznie dnia 2-go czerwca i wprowadzony w życie w dniu 2 sierpnia tegoż roku.

5. Układ z Francją w sprawie Syrji, podpisany w Paryżu 4 grudnia 1926 r.

6. Konkordat z Litwą, podpisany 27 września 1927 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpiła dnia 10 grudnia tegoż roku.

7. Modus vivendi z Czechosłowacją; podpisanie dnia 17 grudnia 1927 r., promulgacja 2-go lutego 1928 r.

8. Układ z Portugalją w sprawie Indji Wschodnich, podpisany 15 kwietnia 1928 r., ratyfikowany 3-go maja tegoż roku.

9. Traktat, konkordat i układ finansowy z Włochami: podpisanie w dniu 11-go lutego 1929 r.; wymiana dokumentów ratyfikacyjnych dnia 7 czerwca w Watykanie.

10. Układ z Portugalją w sprawie diecezji Meliapur; podpisanie dnia 11-go kwietnia 1929 r., wymiana dokumentów ratyfikacyjnych w dniu 29 czerwca tegoż roku.

11. Konkordat z Prusami, podpisany w Berlinie dn. 14 czerwca 1929 r.

Nagroda 40.000 fr. dla Sióstr Białych Franc. Akademji Nauk Moralnych.

Dn. 24 maja rb. francuska Akademja nauk moralnych na wniosek Pierre de la Gorce przyznała nagrodę imienia Marji Laurent w sumie 40.000 franków matce Saint-Jean, przełożonej generalnej zgromadzenia Sióstr Misjonarek w Afryce, które lepiej są znane pod nazwą Sióstr Białych. Jak wiadomo, nagroda im. Marji Laurent jest udzielana tylko za wyjątkowe akty cnoty i poświęcenia.

Siostry Białe, które spotkało to zaszczytne wyróżnienie, od 50-ciu lat spełniają gorliwie zadanie, jakie wskazał im podobnie, jak i Ojcom Białym, założyciel ich kardynał Lavigerie. Zadaniem tem jest nawracanie krajowców nie przez bezpośrednie głoszenie nauki wiary, lecz przez przykład i współżycie z ludnością tubylczą.

Siostry Białe zajęły się więc kobietami afrykańskiemi, których niewolnicza i nędzna egzystencja budzi jaknajwiększe współczucie. Założyły dla nich szpitale, ambulatorja, szkoły oraz pracownie haftu i dywanów, kształcą je na dzielne, pożyteczne niewiasty, oraz na dobre żony

---

Ewangelja na uroczystość Trójcy Św.

Mat. 28, 18—20.

A przystąpiwszy Jezus mówił im. rzekąc: Dana mi jest wszystka władza na niebie i na ziemi. Idąc tedy, nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Nauczając je chować wszystko, com wam kolwiek przykazał: a oto ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata.

W duchu Boga w Trójcy jedynego.

Uroczystością Przenajśw. Trójcy osiągnął duch roku kościelnego swą najtajniejszą wysokość. Jeśliśmy stali na Zielone Świątki przed ołtarzami „nieznanego Boga“, Ducha Św., to dzisiaj zamknął się przed nami pierścień rzeczy niepojętych Boga. Kościołowi, który ma wykuwać iskry wiary i życia z tajemnicy święta, wyrywa się westchnienie, pełne strachu i wyraża go słowami św. Pawła w liście do Rzymian: „O głębokości, o bogactwie mądrości i wiadomości Bożej! Jakże są nieogarnione sądy Jego i niedościgłe drogi Jego (Rzym 11.33).

Gdy święciliśmy Boże Narodzenie, gdy Bóg ukazał się w ciele, jako równy nam, wtedy cieszyliśmy się, wtedy przychodziliśmy razem. Ale już w czasie W. Postu musieliśmy się przekonać, że drogi Boga nie są drogami naszemi. W swem cierpieniu i śmierci wyszedł Chrystus z ciasnego koła naszego ziemskiego myślenia. A teraz dziwnemi drogami swego zmartwychwstania, swego wniebowstąpienia wrócił do swego najistotniejszego, najwłaściwszego, na wieczne łono Ojca, gdzie króluje z Duchem Św. Ale nam śmiertelnym pozostaje zdumienie, wiara i uwielbienie. Jeślibyśmy kiedyś rozwiązali wszystkie zagadki tego pełnego zagadek świata, jeżelibyśmy prawa stworzenia, natury i człowieka najdokładniej poznali — przed tronem Boga w Trójcy jedynego będą zawsze stać Cherubini i Serafini zasłaniając Boga skrzydłami i będą nas wzywać do hymnu, którym sami wielbią Boga: „Święty, święty, święty, Pan Bóg zastępów; pełna

i matki. Ofiarna praca Sióstr spotyka się z takiem zaufaniem ze strony ludności, że nawet najznakomitsze rodziny muzułmańskie powierzają im swoje dzieci. W domu im. kardynała Lavigerie w Kartaginie wśród uczennic znajdują się małe córki beja Tunisu i córka wielkiego muftiego, t. zn. najwyższego duchownego mahometańskiego w danym okręgu. Że tego rodzaju apostolstwo wymaga niezwykłych cnót i wytrwałości pracowniczek, a także kwalifikacyj intelektualnych, rozumie się samo przez się.

Międzynarodowy kongres liturgiczny w Antwerpji.

W okresie od 23 do 27 lipca br. belgijskie stowarzyszenia liturgiczne urządzają w Antwerpji międzynarodowy kongres liturgiczny, który ma być punktem kulminacyjnym międzynarodowej wystawy w tem mieście. W czasie uroczystości inauguracyjnych chóry cecyljańskie z Antwerpji wykonują Bachowską „Pasję“ według św. Mateusza. Obrady, dotyczące „metod działalności liturgicznej w różnych krajach“, będą się odbywały w kolegjum św. Jana Barchmannsa, place de Mair 36.

Wystawa liturgiczna zostanie urządzona w muzeum Plantin i w sali filharmonicznej. Wyświetlany będzie również film o życiu Zbawiciela. W referatach używane będą języki flamandzki, francuski, niemiecki, angielski i łaciński. Wiadomości udzielają: opactwo du Mont Cesar, Lowanjum, Belgja, albo pani Aline Aleiys, 21 rue des Tauneurs, Auvers.

Nowe stwierdzone przez komisję lekarską uzdrowienie w Lourdes.

„Journal de la Grotte de Lourdes“ z 25 maja rb. ogłasza, co następuje: Dnia 17 maja 1930 r. doniesiono urzędowo o cudownem uzdrowieniu p. Marcel Michel, listonosza z Cressier (Neuchatel). P. Michel, liczący 45 lat, od r. 1917 dotknięty był nieuleczalną chorobą (enterite mucomembraneuse classique), wobec której lekarze byli bezsilni. Uleczony został po trzeciem zanurzeniu w wodzie w Lourdes. Od tego dnia p. Marcel Michel cieszy się kwitnącem zdrowiem do tego stopnia, że mógł powrócić do pracy i wykonywać ją, jak przed chorobą.

Twierdzenia w sprawie młodego dziewczęcia włoskiego, o którem mówiono, że zostało ono uleczone niedawno podczas pielgrzymki ze Szwajcarji francuskiej, nie mogły być udowodnione. Ponieważ świadectwo lekarza było zbyt niedokładne, Biuro medyczne w Lourdes wyłączyło ten przypadek.

---

jest wszystka ziemia chwały Jego“ (Izaj. 6, 1—4).

I my wszyscy jesteśmy z woli Jezusa ochrzczeni w imię Boga w Trójcy jedynego. To ma swoje znaczenie! Jak przy chrzcie zniżył się do nas Bóg w Trójcy jedyny, to my znów zobowiązaliśmy się przez przyjęcie chrztu poświęcić swą duszę Bogu w Trójcy jedynemu — i o ile możliwie uczynić ją doń podobną, Jak Bóg w Trójcy jedyny jest dogmatem centralnym naszej wiary, tak doskonalenie duszy w duchu Boga w Trójcy jedynego jest centralną tajemnicą chrześcijańskiej etyki i chrześcijańskiego kształtowania życia: Dopiero, jeżeli chrześcijanin odtworzył w swej istocie istotę Boga Ojca, istotę Boga Syna, istotę Ducha Św., wszedł on w zamiary Stwórcy, który powiedział: „Uczyńmy człowieka na obraz i podobieństwo nasze“.

Od dziecka uczono nas patrzeć w niebo i szukać tam Ojca. Wielką i głęboką, jak niebo, wydawała nam się istota Ojca. Bogatą i niewyczerpaną jest doskonałość Boża. Wzór Boga Ojca mamy mieć przed oczyma i według niego urabiać swą duszę. Ale gdzie nasza aktywność? Gdzie nasz nieznużony wysiłek, by mimo rozczarowań życie znów jakby na nowo zaczynać? By walczyć o uchrześcijanienie świata i naszej własnej duszy? Gdzie ta święcie mocna i bogata świadomość, że my, dzieci Ojca i naszej dzisiejszej kulturze mamy dać coś wielkiego, zamiast koło niej chodzić żebrząco? Dzielnym być i cichym być, łagodnym być i pokornym być, nigdy nie mieć własnego zdania, nigdy nie płynąć przeciw prądowi, wszystko zostawiać po dawnemu, zawsze oglądać się na innych i naturalnie nie popełniać grzechu, to jest kwintesencja naszej sprzedajnej chrześcijańskiej mądrości życia. I czy my mniemamy, że możemy siebie nazywać „dziećmi Ojca“? Nieskończonego? Ciągle stwarzającego? Ale co wtedy jest z upomnieniem: Niechaj świeci światłość wasza przed ludźmi, aby widzieli uczynki wasze dobre i chwalili Ojca, który jest w niebiesiech“ (Mat. 5, 16)? Nie, kto w Boga Ojca nie tylko wierzy, ale tą wiarą także żyje, tego musi ogarniać

Pielgrzymka polska do Budapesztu.

Termin zgłoszeń do pielgrzymki polskiej, mającej w połowie sierpnia wyruszyć do Budapesztu, został przedłużony do dn. 15-go czerwca rb. Zgłoszenia przyjmuje ks. prałat Józef Gawlina w Katowicach, ul. Piłsudskiego 20, albo T-wo „Francopol“ w Warszawie, ul. Trębacka 9.

Pielgrzymka młodzieży odbędzie się w dn, od 17 do 24 sierpnia rb. Koszta pielgrzymki wynoszą trzecią klasą: Warszawa-Budapeszt i z powrotem Zł. 170, zaś Katowice-Budapeszt i z powrotem Zł. 140.

Pielgrzymka dla dorosłych odbędzie się w dniach 17—24 sierpnia rb. Koszta udziału w pielgrzymce: trzecią klasą Warszawa-Budapeszt i z powrotem Zł. 200, Katowice-Budapeszt i z powrotem Zł. 170, drugą klasą Warszawa-Budapeszt i z powrotem Zł. 320, Katowice-Budapeszt i z powrotem Zł. 250, drugą klasą A (kolej drugą klasą, pobyt w Budapeszcie 1-ej klasy): Warszawa-Budapeszt i z powrotem Zł. 395, Katowice-Budapeszt i z powrotem Zł. 345.

Przy zgłoszeniu podać należy, czy uczestnik przyłączy się do pielgrzymki w Warszawie, czy w Katowicach, oraz przekazać Zł. 30.

Ostateczny program z dokładnemi wskazówkami rozesłany zostanie bezpośrednio wszystkim uczestnikom po zamknięciu list w połowie czerwca b. r.

Papieskie dzieło misyjne św. Piotra Apostoła dla kształcenia duchowieństwa tubylczego.

W maju obradowała w Rzymie po raz pierwszy rada naczelna Papieskiego dzieła misyjnego św. Piotra Apostoła dla kształcenia duchowieństwa tubylczego. Celem tej instytucji jest budzenie i pielęgnowanie powołań kapłańskich wśród ludności krajowej przez modlitwę, ofiary pieniężne oraz przez utrzymywanie burs i odpowiednich zakładów naukowo - wychowawczych. W ostatnich czasach wzrosła znacznie liczba księży tubylczego pochodzenia a nawet liczba biskupów. Niemała w tem zasługa Dzieła Św. Piotra Apostoła. Dzieło to, zawdzięczające swój początek natchnionej gorliwości dwu niewiast pobożnych Stefanji Contin-Bigard i jej córki Janiny, powstało we Francji w 1889 roku i tak szybko się rozwinęło, że gdy w 1920 roku Benedykt XV udzielił mu swojej oficjalnej aprobaty i uzależnił od Kongregacji Propagandy, mogło ono już poszczycić się, iż przywiodło do kapłaństwa 187 seminarzystów tubylczego pochodzenia w różnych krajach misyjnych.

W ciągu ostatnich dziesięciu lat wzrosły

---

chrześcijańska wola kształtowania. Ten nie stoi spokojnie, ale dąży i pracuje dla ideału chrześcijańskiego.

Ochrzczono nas także w imię Syna Bożego. Odbicie i obraz Ojca stoi On przed nami jako ideał wszystkiego rzeczywiście wielkiego i pięknego. I kto chce być Jego uczniem, ma przez całe życie stronić od wszystkiego, co pospolite, zwalczać wszystko, co mierne, zobowiązał się do życia najwyższego gatunku, możliwie największej doskonałości niezależnie od tego czy jest księdzem, czy świeckim, czy zakonnikiem. Chrześcijaninie! Jeśli jesteś dobrym, wiedz, że możesz być lepszym; jeśli pobożnym, to możesz być jeszcze pobożniejszym; jeśli wiele jest w twej duszy, to może być jeszcze więcej — i jeżeli nie dążysz od rzeczy wielkich do większych, od większych do największych, to nie pojąłeś dobrze, co to znaczy być ochrzczonym w imię Syna Bożego, które jest odbiciem Ojca i obrazem wiecznej Piękności.

Pozostaje nam jeszcze do rozważenia chrzest w imię Ducha Św. On jest związką pokoju, pocałunkiem miłości. On jest ciepłym powiewem dobroci który przychodzi do nas. Czytamy wszak: „Miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam jest dany“ (Rzym 5, 5). Wiara w Boga Ojca pobudza duszę naszą do największego działania; wiara w Syna Bożego zapala w nas wielki idealizm, dążący do nieba i zdobywanie doskonałości. A miłość Ducha Św. kieruje tem wszystkiem i stwarza harmonję, wyrównując wielkie energje działania i wielkich dążeń, bo działanie bez miłości staje się rewolucją i gwałtem. Idealizm bez miłości kończy się pychą i upadkiem. Dlatego Duch Św. wprowadza nas w prawdziwą kulturę duchową, „Trzej są, którzy świadectwo dają na niebie i na ziemi“ (1 Jan 5, 7—8). I trzej są, o których dusza nasza musi zawsze rozważać i wielbić ich, jeżeli chce osiągnąć naprawdę chrześcijańską doskonałość: Ojciec, Syn i Duch Św. Amen.

zarówno rezultaty pracy Dzieła jak i ono samo. Do dnia 1 marca r. b. założyło ono 1100 burs a liczba jego zakładów naukowych, w których kształcą się i wychowują klerycy krajowcy, podniosła się do 4437. Rok 1929 w szczególniejszy sposób zapisze się w kronikach instytucji, ponieważ w roku tym została ona powierzona gorliwości i pieczy dyrektorów krajowych oraz utworzono dla niej Radę Naczelną rezydującą w Rzymie i złożoną z delegatów poszczególnych narodów. Ofiary z roku 1929 są o wiele wyższe od tych, które zebrano w roku poprzednim. W roku 1928 wyniosły one 10.694.269.36 lir a w roku 1929 zwiększyły się dwa i pół miljona a więc o 25 proc. Wysłuchawszy raportów dyrektorów i zbadawszy sprawozdanie z działalności całego Dzieła, Rada Naczelna wyraziła najżywsze zadowolenie z dokonanej pracy i określiła zadanie na przyszłość, którem ma być troska o budowę nowych seminarjów misyjnych i o powiększanie już istniejących.

Reformy w zakonie benedyktynów.

Obecnie w zakonie benedyktynów przeprowadzane są reformy, które mają na celu odnowienie ducha zakonnego na podstawie wielkich tradycyj przeszłości. Chodzi przytem tylko o odnowienie dyscypliny wewnętrznego życia klasztornego przy całkowitem uwzględnieniu niezmiernie pożytecznej działalności klasztorów na polu szkolnictwa i duszpasterstwa. Rozpoczęte reformy w pierwszym rzędzie dotyczą klasztornego wychowania młodzieży zakonnej a następnie możliwie doskonałego przywrócenia „vitae communis“, tej społeczności zakonnej w obrębie klasztoru. Specjalną troską ma być też otoczone jedno z głównych zadań reguły benedyktyńskiej: godne sprawowanie kultu według przepisów liturgji oraz wspólna codzienna modlitwa w chórze w myśl zasady św. Benedykta „Operi Dei nihil praeponatur“ („nic nie powinno wyprzedzać służby Bogu“). Następnie wymagane będzie noszenie ubioru zakonnego również poza obrębem klasztoru; wyjątki będą tu dopuszczalne jedynie w nadzwyczajnych, specjalnie uzasadnionych okolicznościach, przyczem duszpasterskie i kulturalne zadania klasztorów nie mogą być z tego powodu narażone na krzywdę.

W ciągu przeprowadzania reform ujawni się konieczność dokonania zmian osobowych. Członkowie zakonu, którzy złożyli śluby w czasie, gdy obowiązywała łagodniejsza wykładnia reguły zakonnej, nie mogą być, oczywiście, zmuszani do uznawania ściślejszej obserwacji. Ci zakonnicy zostaną przeniesieni z klasztorów do specjalnych zakładów i do poszczególnych parafij, gdzie będą mogli prowadzić w dalszym ciągu dotychczasowe życie zakonne. Na ich miejsce do klasztorów wejdą zakonnicy, którzy przyjmą reformę i surowszą regułę.

Z świata katolickiego.

Statystyka zakonu Kapucynów w roku 1929. Oficjalny organ zakonu Kapucynów „Analecta Ordinis Minorum Capuccinorum“ w Nrze kwietniowym podaje poniższą statystykę:

W 55 prowincjach i komisarjatach zakon liczy obecnie 5.646 kapłanów, 2.055 kleryków, 2.999 braci świeckich, 471 nowicjuszów i 301 postulantów, ogółem zatem 11.672 członków. Po odliczeniu zmarłych w ciągu 1929 roku czysty przyrost wynosi 539 młodych kandydatów. Zakonowi powierzonych zostało 49 okręgów misyjnych, z tego cztery w Europie, 12 w Anglji, 7 w Afryce oraz 22 w Ameryce środkowej i południowej. Na okręgi te przypada 1,635.607 katolików i 108.000.000 pogan lub mahometan, a więc prawie jedna dziesiąta całej ludności pogańskiej na ziemi. Zakon posiada następujące instytucje misyjne: 303 stacje główne i 686 stacyj pomniejszych, 1.570 szkół ze 101.563 uczniami, 7 seminarjów z 230 alumnami, 5 seminarjów kapucyńskich ze 174 alumnami, 121 sierocińców z 4.804 dzieci, 17 drukarń. Działalność misyjna: w ciągu 1929 roku ochrzczono 16.580 pogan i 71.369 dzieci rodziców chrześcijańskich, udzielono bierzmowania 35.115 chrześcijanom i pobłogosławiono 12.503 związków małżeńskich.

Pracownicy komunikacji francuskiej na audjencji u Papieża. Ojciec św. przyjął w ostatnich dniach pielgrzymkę francuską, wśród której znajdowało się pięciuset pracowników kolejowych, poczt, telegrafów i telefonów francuskich.

W serdecznem przemówieniu do tych pracowników Ojciec św. podniósł znaczenie pracy i uświęcenie jej przez Kościół, zabiegi Stolicy Apostolskiej w kierunku łagodzenia konfliktów pomiędzy kapitałem i pracą oraz obrony wolności i praw ludzi pracy.

Najstarsze groby Książąt Apostołów. Według doniesienia „The Universe“, Mgr. Barnes miał odnaleźć najstarsze groby Książąt Apostołów, św. Piotra i św. Pawła. Znajdują się one w jednem ze sklepień podziemnych na Via Ap-

pia w Rzymie w tak zwanej „Platonji“. Platonia czczona była w ciągu wieków jako jedno z najświętszych miejsc męczeństwa pierwszych chrześcijan.

Z całej Polski.

Restauracja Ostrej Bramy. Dnia 20 maja rb. rozpoczęły się ponownie roboty w kościele św. Teresy, czyli ostrobramskim. Artysta Słonecki, który prowadzi roboty malarskie, po dłuższym pobycie we Włoszech, przystąpił do pracy z nowym zasobem sił i doświadczenia.

Remont i całkowite odnowienie kościoła wewnątrz, o ile pozwolą na to fundusze, ma być zakończone do jesieni. Pozostanie do odnowienia kaplica ostrobramska. Nad projektem tego odnowienia i przyozdobienia pracuje prof. Ferdynand Ruszczyc, dziekan wydziału sztuk pięknych Uniwersytetu S. Batorego.

Nauka religji w średnich szkołach ogrodniczych. Ministerstwo W. R. i O. P. nadesłało dn. 8 lutego r. b. Nr. 3 Tł Ro. 9810/29 następujące oświadczenie:

„Zarządziłem stosowanie nauki religji w średnich szkołach ogrodniczych w semestrze letnim w rozmiarze 2 godzin tygodniowo, tak jak to jest stosowane w semestrze zimowym. (—) Dyr. Departamentu M. Jarmiński“.

Składanie przysięgi służbowej przez nauczycieli duchownych. Nawiązując do zarządzenia z dn. 22 grudnia 1929 r. Nr. 2 32116/29 (Dz. U. M. W. R. i O. P. z r. 1930, Nr. 1 poz. 2) Ministerstwo W. R. i O. P. reskryptem z 19 lutego 1930 r. Nr. 1 Prez. 1088/30 wyjaśnia, że nauczyciele duchowni wszystkich wyznań mogą składać przepisaną przysięgę służbową na ręce osoby duchownej odnośnego wyznania w obecności przedstawiciela władzy przełożonej. W razie potrzeby można w tym celu delegować właściwego wizytatora religji, ewentualnie osobę, wyznaczoną w porozumieniu z władzą duchowną danego nauczyciela.

Związek chórów kościelnych. Na ostatniem walnem zebraniu Związku chórów kościelnych archidiecezji krakowskiej wybrano nowy zarząd w następującym składzie: ks. Wład. Wargowski prezes, Franc. Przystał wiceprezes, ks. dr. Hier. Feicht, ks. dr. Jan Hajduga (skarbnik) i dyr. Amelja Preissówna sekretarz.

KRONIKA LWOWSKA.

KALENDARZ KOŚCIELNY.

CZERWIEC 1930.

15	N	**E 1 po Ś.**	2	**F. 1 po S.**
16	P	Justyny	3	Łukijana
17	W	Adolfa bisk.	4	Mytrofana
18	S	Marka	5	Doroteja
19	C	**Boże Ciało**	6	Iłarjona
20	P	Sylwerjusza	7	Teodota
21	S	Alojzego G.	8	Teodora Str.

Utworzenie sekretarjatu Akcji katolickiej we Lwowie. Nawiązując do ostatniego listu pasterskiego, JE. Ks. Arcybiskup Twardowski utworzył diecezjalny sekretarjat Akcji katolickiej. Dyrektorem archidiecezjalnej Centrali Akcji katolickiej został mianowany ks. kan. Ignacy Chwirut, sekretarzem zaś ks. Andrzej Gromadzki. Tymczasowe biuro sekretarjatu mieści się przy ul. Rutowskiego 4, II p.

Potrójne Prymicje kapłańskie w parafji św. Elżbiety. W święto Bożego Ciała odbędzie się w tut. kościele podniosła uroczystość prymicji kapłańskich ks. Juljana Hołówki, ks. Stanisława Kaścińskiego i ks. Edwarda Winnickiego. Wszyscy trzej nowowyświęceni kapłani pochodzą z tut. parafji i pierwszą Mszę św. odprawią równocześnie w swoim parafjalnym kościele św. Elżbiety we czwartek 19 b. m. o godz. 10.30 (po powrocie procesji Bożego Ciała z katedry). Odprawiać będą: ks. Stanisław Kaściński przed głównym ołtarzem, ks. Edward Winnicki przed ołtarzem Matki Boskiej, ks. Juljan Hołówka przed ołtarzem św. Józefa, przed tymi też ołtarzami będą zarezerwowane miejsca dla ich rodziców i krewnych. W czasie Mszy św. będzie wygłoszone okolicznościowe kazanie, przy każdym z celebransów asystować będzie starszy kapłan, jako t. zw. manuduktor. Szereg utworów religijnych wykona w czasie nabożeństwa Chór parafjalny im. św. Elżbiety.

Parafja św. Elżbiety doznaje w tym roku szczególnego błogosławieństwa Bożego, skoro w jednym roku daje trzech kapłanów na służbę ołtarza, to też spodziewać się należy, że uroczystość prymicji przemieni się we wspaniałą manifestację religijną i parafjanie wezmą w niej jak najliczniejszy udział. Po Mszy św. udzielać będą XX. Neomyści równocześnie błogosławieństwa prymicyjnego przez wkładanie rąk, najpierw obecnym kapłanom, potem rodzicom i krewnym oraz wszystkim wiernym. Po otrzymaniu błogosławieństwa całuje się obie dłonie Prymicjanta. Po uroczystościach kościelnych odbędzie się skromne przyjęcie dla najbliższej rodziny XX. Neomystów w sali parafjalnej. Młodym kapłanom życzy cała parafja wiele błogosławieństwa Bożego na niwie przyszłej ich pracy kapłańskiej.

Z parafji Bożego Ciała (OO. Dominikanów). Dnia 20, 21 i 22 czerwca uroczyste 40-godzinne nabożeństwo. Wystawienie o godzinie 6-tej rano. Uroczysta suma i nieszpory. Dnia 22 po nieszporach uroczysta procesja po Rynku.

Z parafji św. Mikołaja. W uroczystość Bożego Ciała, 19 czerwca, wyruszy procesja z naszego kościoła o godz. $8^1/_4$ do katery, by wziąć tam udział w procesji katedralnej. — Dnia 22 czerwca odbędzie się procesja Eucharystyczna w naszym kościele. Początek nabożeństwa o godz. 9. Procesja wyruszy o g. $9^3/_4$ i pójdzie ulicami: św. Mikołaja, Długosza, Supińskiego i Mochnackiego. Upraszam mieszkańców tych ulic, by raczyli udekorować swe domy na tę uroczystość.

Kiermasz! Patronat Stowarzyszenia Młodzieży Polskiej przy parafji św. Marji Magdaleny urządza w niedzielę 15 czerwca b. r. o g. 4 pop. Kiermasz z licznemi urozmaiceniami w Sokole II (ul. Kętrzyńskiego). Ponieważ dochód tejże imprezy przeznaczony na cele opieki nad młodzieżą pozaszkolną, patronat prosi parafjan o udział celem poparcia dobrej sprawy. (Wstęp 50 gr., dla dzieci 30 gr.).

Z parafji św. Andrzeja (OO. Bernardynów). W niedzielę, t. j. dnia 15 czerwca b. r., przypada w kościele OO. Bernardynów Odpust św. Antoniego. Suma z kazaniem i wystawieniem Najśw. Sakramentu o godz. 10·30, nieszpory zaś z kazaniem i procesją o godz. 5-tej.

W ochronce przy ul. Pijarów odbyła się jako w 1-szy piątek czerwca rzewna uroczystość. W sali przepięknie ubrany ołtarz z obrazem Najśw. Serca, dokoła kwiaty i światła, a u stóp rzesza dziatwy biednej z wieńcami i wiązankami kwiecia. Na sali licznie zebrane matki i panie z komitetu Przedmieścia Łyczakowskiego. Chór młodzieży odśpiewał pieśni, a wśród nastroju podniosłego Przełożony XX. Zmartwychwstańców dokonał aktu intronizacji Najśw. Serca. Dziatwa deklamowała okolicznościowe wiersze, zdobiąc obraz kwieciem. Uroczystość zakończyła się chóralnem wyznaniem wiary i oddaniem Boskiemu Sercu dziatwy, do czego zachęcał i potrzebę tego na dzisiejsze czasy zaznaczył ks. Cyrwus w pięknej i aktualnej przemowie. Oby jak najwięcej rodzin i zakładów wychowawczych oddawało się Najśw. Sercu — Oby On królował!

Ch. Z. Z. Kucharek i pokojówek „Samoobrona“ na odbytem w niedzielę dnia 16 maja b. r. W. Z. w lokalu Domu Katolickiego pod przewodnictwem Stefana Jastrząba obradował nad licznemi zażaleniami swoich członkiń w kierunku złego wynagradzania miesięcznego, nie ubezpieczania w Kasie chorych, oraz nie stosowania się do obowiązującego zabezpieczania sług w pasy ochronne przy myciu okien. W razie przekroczenia powyższych uchwał przez chlebodawców, uchwalono w takich wypadkach zwracać się do Województwa, Sądu Pracy i Kasy Chorych.

Wystąpili z kościoła rz.-kat.: 1) Wanda Krasowska, z domu Zalewska, ur. w Brzeżanach r. 1899, mężatka, zamieszkała we Lwowie przy ul. Brajerowskiej 17. — 2) Eugenjusz Roth, ur. w Karlsbadzie 1908 r., wolnego stanu, fryzjer, zamieszkały we Lwowie przy ul. Rapaporta 19. — 3) Stanisław Stättner, ur. w Łopatynie 1897 r., wolnego stanu, urzędnik państwowy, zamieszkały we Lwowie przy ul. K. Boczkowskiego 14. — 4) Stanisław Marjan Madej, uczeń gimn. ruskiego, ur. 5 XI. 1914 we Lwowie, syn Józefa i Doroty Huzar, zamieszkały we Lwowie przy ul. Kulparkowskiej 16.

Zapowiedzi.

Od 2/VI do 9/VI 1930.

(Przedruk wzbroniony).

W parafji archikatedralnej. Kitz Ludwik Jan, Zduńska Wola i Ludwiżanka Elżbieta Domicela, Krakowska 7.

W parafji św. Andrzeja (OO. Bernardynów). 1) Wacław Krzeczkowski, Batorego 3 i Olga Gnypówna, Winniki. — 2) Paweł Leipa, Grottgera 2 i Józefa Grodniewicz, Karmelicka 8. — 3) Franciszek Roznarowicz, Na Bajkach 15 i Julja Duch I-voto Frisch, Kochanowskiego 8. 4) Michał Jakubowski, Pasieki i Józefa Iwaniuk, Persenkówka. — 5) Jan Weber, Pasieki i Helena Wróbel, Droga Sichowska.

W parafji Bożego Ciała (OO. Dominikanów). Ziółkowski Kazimierz, Ormiańska 25 i Procajło Marjanna I-voto Demega, Boimów 6.

W parafji św. Antoniego. 1) Aleksander Szczypczyk, Pijarów 55 i Stanisława Zarębska, Wysoka. — 2) Rzepecki Jan, Kurkowa 11 a i Adela Wanat, Kurkowa 11 a. — 3) Przestrzelski Jan, św. Antoniego 15 i Marja Żółkiewicz, Bilińskich 48. — 4) Wrzeszcz Ignacy, Droga Wulecka i Michalina Łomińska, Grottgera 7. — 5) Chudzik Bolesław, Słodowa 7 i Kazimiera Tymicka, Leśna 5. — 6) Leipa Paweł, Grottgera 2 i Józefa Grodniewicz, Karmelicka 8. — 7) Jaremko Paweł, Cetnerowska 32a i Anna Łucyszyn, Krzywczyce. — 8) Wojnarowicz Władysław, Krzywczyce i Bronisława Tuziak, Zniesienie.

W parafji św. Marcina. 1) Czarnyński Edward, Żółkiewska 114 i Jacak Genowefa, Zabrzezie. — 2) Żychowski Feliks, Tkacka 25 i Wójcicka Aniela, św. Kingi 12. — 3) Kocur Józef, Teodora 5 i Bogoniowska Józefa, Zamarstynów, Krzywa 17. — 4) Panas Eugenjusz, św. Kingi 24 i Kowalczuk Helena, Ormiańska 3.

W parafji św. Elżbiety. 1) Niedzielka Antoni i Józefa Kaszycka, Bogdanówka 2. — 2) Przestrzelski Jan i Marja Żółkiewicz, Bilińskich 48. — 3) Terlecki Kazimierz i Marja Janowska, Na Błonie 14.

W parafji św. Anny. 1) Kazimierz Terlecki i Marja Janowska. — 2) Henryk Hordt i Zdzisława Grossman. — 3) Romuald Seńczuk i Kazimiera Majewska. — 4) Alfred Stronner i Janina Szapajko. — 5) Józef Wojewódka i Stanisława Mazurkiewicz. — 6) Stanisław Małecki i Barbara Kłoputa. — 7) Wincenty Woźny i Agnieszka Szczepanik. 8) Paweł Wyspiański i Katarzyna Karpiak. — 9) Jan Trytek i Zofja Iżowska.

W parafji św. Mikołaja. 1) Dr. Artur Chwalibogowski, Zimorowicza 5 i Krystyna Medyńska, Gliniańska 9. 2) Dr. Andrzej Napadiewicz, Bonifratrów 8 i Zofja Bommer, Stryjska 72. — 3) Jan Suchodolski, św. Marka 14 i Danuta Markiewicz w Czeremchowie. — 4) Władysław Hussakowski, Tarnowskiego 21 i Marja Danksza, Tarnowskiego 21. — 5) Jan Weber w Pasiekach i Helena Wrobel, Droga Sichowska. — 6) Michał Jakubowski w Pasiekach i Józefa Iwaniuk w Persenkówce. — 7) Jan Świstak, św. Zofji 32 i Marja Brycka, H. Modrzejowskiej 3.

Kierownik pisma i Red. odp.: X. Dr. Teofil Długosz. — Nakł. Tow. „Bibljoteka Religijna“ z zasiłkiem XX. Proboszczów
Z Drukarni Tow. „Bibljoteka Religijna“ pod zarządem Jana Przyszlaka — Lwów, Ormiańska 13. Tel. 24-61.